

Évközi 27. vasárnap – 2010. október 3.

Meredek, mély szakadék peremén vezetett az útja egy férfinak. Bámulta a táj szépségét, s nem nézett a lába alá. Egyszer csak megbicsaklott egy nagyobb kavicson, s már zuhant is alá a több száz méteres mélységbe. Sikerült elkapnia egy kiálló gyökérdarabot, s ott függött ég és föld között, élet és halál között. Kétségbeesett helyzetében felkiáltott az ég felé: „Isten, ha létezel, most segíts! Szabadíts meg engem!” Először semmi válasz nem hangzott, majd ismételt kiáltásaira hirtelen felelet érkezett, mennyei szózat a magasságból: „Valóban hiszed, hogy létezem és segíteni tudok rajtad?” „Igen, hát persze!” – felelte az ereje utolsó maradékait megfeszítő ember. „Akkor először is engedd el azt a gyökeret!” – parancsolta Isten. A férfinak azonban esze ágában sem volt elengedni.

Jézus evangéliuma szerint egy mustármag nagyságú hitnek is akkora ereje van, hogy hegyeket mozdít el, szederfákat szaggat ki tövestől és ültet bele a tengerbe. Azonban mégsem látta soha senki, hogy emberek mindenféle eszköz nélkül, a saját testi vagy akár lelki erejükkel, akaratukkal hegyeket mozgattak volna vagy egész fákat téptek volna ki gyökerestől a földből. Ezek szerint soha a világon nem létezett volna még ember, akiben legalább az a bizonyos mustármagnyi hit meg lett volna? Ennyire reménytelen vállalkozás lenne az ember számára az őszinte és mély istenhit? Nem, nem erről van szó. Jézus személetes és könnyen érthető képeket, példákat használ annak illusztrálására, hogy a hit nem hétköznapi, nem megszokott erővel, képességekkel ruházza fel az embert. Erő azonban többféle lehet.

Amikor valaki hatalmas súlyokat emelget, vagonokat húz odébb összeszorított fogai között tartott kötéllel, akkor valóban fizikai, testi erőről beszélünk. Másra gondolunk azonban akkor, amikor azt mondjuk, hogy valakinek a matematika vagy a történelem az „erőssége”. Itt már nem testi, hanem szellemi erőről, értelmi képességekről szólunk, ami nem feltétlenül jár karöltve a testi erővel és egészséggel. Amikor a hit erejéről van szó, itt ismét másféle erőre kell gondolnunk, ami más, de a hegymozgatásnál vagy fakitépkedésnél nem kisebb dolgokra képesítheti az embert. A hit ereje természetesen nem azon a szinten mutatkozik meg, hogy valaki elhiszi azt, hogy Isten létezik. Isten létének elfogadása egyszerű igenlés vagy tagadás kérdése, amiben nincsenek további fokozatok. Azonban azoknak a döntéseknek és cselekedeteknek a szintjén, amelyek Isten létének elfogadásából fakadnak, már beszélhetünk erősebb vagy gyengébb hitről. A hit ugyanis nemcsak Isten létének elismerése, hanem egy életforma, döntések és tettek sorozata, ami a létező Isten akaratának megismeréséből és követéséből fakad. A halálveszélyben lévő embernek nem volt „ereje” követni Isten akaratát, mert arról ugyan meggyőződött, hogy létezik, de bízni már nem tudott benne. A legtöbb, magát hívőnek tartó ember ugyanúgy nem engedné el azt az ágot. Pedig ez emberileg

nem lehetetlen dolog, csak éppen a hétköznapinál jóval nagyobb bizalmat, ráhagyatkozást igényel.

A hit „ereje” ebből a bizalomból, Isten akaratára való ráhagyatkozásból ered, illetve abban mutatkozik meg. Olyan cselekedetekre képesíti az embert, ami mások szemében sokszor érthetetlen és csodálatra méltó. Például kedvesnek, segítőkésznek lenni olyanok iránt is, akik egyértelműen rosszat tettek velünk, vagy talán folyamatosan bántanak. Felvállalni olyan nehéz, alantas feladatokat embertársaink iránti szeretetből, amitől mások undorodva fordulnának el. Például Teréz anya szolgálata a haldoklók körül, vagy Szent Ferenc leprások iránti gondoskodása. Bízni abban, hogy Isten szeret minket és gondot visel ránk, akkor is, ha a halál elragadja tőlünk legközelebbi hozzátartozóinkat, támaszainkat. Újabb gyermeket vállalni akkor is, ha mindenki más örültnek néz minket, mert úgy gondolja, hogy annyi jövedelemből nem lehet felnevelni, amennyi nekünk van. Derűsnek és szolgálatkésznek lenni akkor is, ha nekünk magunknak is bőven kijut a rosszból, például súlyos betegség vagy munkahelyünk elvesztése ellenére is. Ezek nem könnyű, nem megszokott, mindennapi jelenségek, főleg ebben az Istentől eltávolodott társadalomban. Ugyanakkor nem lehetetlenek, sokaknak mégis sikerülnek. Ők azok, akik a hit erejéből élnek, Istenbe vetett bizalmukra támaszkodnak.